

γίας; — Επιδραττόμεθα τοίνυν τῶν παναγίων αὐτῆς κρασπέδων, καὶ γονοῦμενοι, τὰς παναγίας χαίρας καὶ πόδας κατασπαζόμεθα, τοῦ παναγίου αὐτῆς τραχήλου ἐξαρτώμεθα δεόμενοι καὶ ἐκλιπρόντες, ὅπως καὶ ἂν εἶδε τρόπον ἢ μεγαλεπίβολος καὶ θεοδώρητος φρόνησις, πείσασα στερῆσιν μείναι ἐν ᾧ ἐκλήθη παρὰ Θεοῦ ὁ καθηγεμὼν καὶ πατήρ, διαπαντός ἀσάλευτος, ὁ ἡμέτερος, χρησαμένη πρὸς αὐτὸν εἴτε ταῖς παναγίαις αὐταῖς εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις, εἴτε καὶ ἀραις, δεῖσαν, αὐταῖς, αἷς οὐδεὶς ἂν μὴ πεισθῇται τολμήσει. — Ναι, παναγιώτατε δέσποτα! κάμφθητι πρὸς τὴν μετὰ θαυμάτων ἡμῶν ἱεσίαν, καὶ μὴ παρίδης ἐγκυλινδουμένους ἡμᾶς πρὸ τῶν παναγίων αὐτῆς ποδῶν, καὶ αἰτοῦντας ὁ χαρίσασθαι ἔχει ἀναντιρρήτως, χρησαμένη μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Πεισθήσεται γάρ, πεπείσμεθα, ὁ καθηγεμὼν τῇ Ὑμ. Παναγιότητι, τόγε νῦν ἔχον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον διαλεγομένη, πολλῶ μᾶλλον ἢ, ὅτι ἀπόντα ἰωαννίθηθεν (7) μετεκαλέσαντο εἰς τὴν βετιλεύσαν. Καὶ ταῦτα μὲν εἰς παράκλησιν καὶ ἱεσίαν, Παναγιώτατε δέσποτα! αἱ δὲ θεοπειθεῖς εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τῆς Ὑμ. Παναγιότητος εἰήσαν μετ' ἡμῶν διὰ βίου (*).

» ἀνθ'. Ἰανουαρίου 8.

Χρύσανθος ἱερομόναχος	ἐξ Ἀγίας Μαύρας.
Ἰερεμίας	» Κρής.
Ανανίας	» Ἄνδριος.
Γαβριὴλ ἱεροδιάκονος	Ἰθακήσιος.
Διονύσιος	» Σάμιος.
Μακάριος	» ὁ ἐκ Καστελορρίζου.
Κυριακὸς Μοναχὸς	Σέρβος.
Πάσιος	» ἐκ Μουντανίας.
Θεόδουλος	»
Χριστόδουλος	ὁ ἐξ Ἄρτης.
Κωνσταντῖνος Βραχωρίτης.	
Ἰωάννης ὁ Ζακύνθιος.	
Βασίλειος ὁ ἐκ Ραψάνης.	
Βενέδικτος ἱερομόναχος	Πελοποννήσιος.
Ἰγνατίος ἱεροδιάκονος	Ἐπιδάυριος.
Κωνσταντῖνος	» ἐκ Δεμινίκου.
Ταράσιος	» ὁ ἐξ Ἀγ. Μαύρας.
Κωνσταντῖνος Πελοποννήσιος.	
Γεώργιος ὁ ἐξ Ἀγράφων.	
Παλαιολόγος ὁ ἐκ τῆς Ἀγ. Σιών.	
Σέργιος ὁ ἐξ Ἀγράφων.	

(7) Διὰ τὴν ἀναφορὰν ἐκτίθησαν, ὅτι ἐξ Ἰωαννίνων προσεκληθὴν ὁ Εὐγένιος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ εὐχὴ ἐκ τῆς Κοζάνης, ὡς ὁ Κούμας, Γ. Αἰνιὰν καὶ ἄλλοι ἀναφέρουσι. Τοῦτο γενεῶς διαταγόντινα περὶ τῆς εἰς Κοζάνην ἀποκαταστάσεως τοῦ φιλοσόφου. — Ἐάν δὲ ἐξ ἀγνοίας τῶν συνταξάντων καὶ ὑπογραψάντων τὴν ἀναφορὰν, ἐγένετο τοιαύτη παραδρομή, ὅτε διαβεβαιούται καθ' ὁλοκληρίαν τὸ παρὰ τοῦ Κ. Αἰνιάνος (σελ. 38) ἀναφερόμενον, ὅτι τὴν ἀναφορὰν ταύτην ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Εὐγενίου συντάξαν οἱ τῆς φιλοσοφίας μαθηταί.

(*) ΕΒΜ. ΠΑΝ. Τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς τὸ πλεονακτὸς ἐσφαλμένον κατάδηλον ὁρμησιασμένον ὅμως αὐτὴν ὅπως ἐστάλη ἡμῖν.

Ἠλίας Ἐπιδάυριος.

Γεώργιος ὁ Ζαγοραῖος.

Γεώργιος Κρής.

Πάσιος ἱεροδιάκονος ὁ ἀνεψ. τοῦ Ἀγ. Μιτυλ.

Διονύσιος ἱεροδιάκονος Ἄνδριος.

Νικόδημος

Μιχαὴλ ἀπὸ Μολδαβίας.

Ὁ ἐκ τῆς τῶν Ξηρομ. Εὐστάθιος.

Θωμᾶς ὁ ἐκ Καστορίας.

Εὐγένιος Πελοποννήσιος.

Κωνσταντῖνος ὁ ἐκ Μοσχόπολεως.

Ἰάκωβος ἱεροδιάκονος Ἀγριώτης.

Βασίλειος μοναχὸς ὁ Ἰθακήσιος.

ROBERTOS EMMET.

(Συνέχ. "Ἰδε φυλλάδ. 235 — 249.)

—ooo—

Ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς δίκης ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς περιπολῶν, εἰσῆλθεν ἀποτόμως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἐμμετ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὅλως σύννου καὶ ἡθος ἔχοντα πάντα ξένον, ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν ὀχληρὰν ἐμφάνισιν του. Ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγεύετο, ὑπῆρχε βόστρυχος ἡμίπλεκτος εἰς μικρὰν καρφίδα προσηρητημένος. «Βλέπετε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, πόσον ἀθῶως καταναλίσκω τὸν καιρὸν μου· τὰ μαλλία ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς ὑποκαίμενον φίλτατον, καὶ καταγίνονται νὰ τὰ πλέξω ὅπως τὰ φέρω ἐπάνω μου τὴν ἡμέραν τῆς ἀποκεφαλίσσεώς μου » (1). Τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εὗρον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἰδιόχειρον αὐτοῦ σχεδιασµα θαυμασίου ἐργασίας, ὅπερ ἀπεικόνιζεν ἀκριβεστάτα τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μορφήν· ἡ κεφαλὴ ἦτο κεχωρισμένη τοῦ σώματος, ἐξηπλωμένη ἐκεῖ πλησίον, παρὰ τὴν λαίμητόμον, τὸν πῖλεκτον καὶ τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖα τὰ χρησιμεύοντα εἰς καρτομίαν τῶν ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ κατηγορουμένων.

Λιγούνται ὅτι ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς δίκης, ἡ νέα Κύρραν κατῴρθη νὰ ἐπανίδῃ τὸ τελευταῖον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἤγάπα. Ὁ Ροβέρτος ἵστατο ὀρθίως, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστηριγμένην εἰς τὸ παράθυρον τῆς φυλακῆς, καὶ εἰς θλιβεροὺς διαλογισμοὺς βεβυθισμένος, ὅτε στραφεὶς εἶδε τὴν νέαν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου (2). Οὐδόλως δὲ ἐξεπλάγη ἰδὼν αὐτήν· ἀλλὰ προχωρήσας τὴν ἐνηγκαλίσθη

(1) Τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ὁ Ροβέρτος ἐφόρει τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του παρέλαβεν εἰς τὸν φίλτον του. «Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀποθήσκων δὲν ἐφρόντισεν, ὡς φαίνεται, περὶ αὐτῶν, ὅλγῳ ἐτα μετὰ ταῦτα, ἐπεδείχθη εἰς τινὰ δεινότητα πρὸς τοὺς περιέργους τὸ ἱμάτιον, ἐν ᾧ ἐπαίνετο εἶναι ὁ βόστρυχος τῆς μαύρης κόμης τῆς νέας Κύρραν.

(2) Ταῦτα διηγῆται ὁ δευτεροφύλαξ, ὅστις εἶχεν εὐκολύναι τὴν συναντικίαν.

περιπαθῶς, χωρὶς καὶ λέξιν νὰ προσφέρῃ. Μόνος ὁ ἤχος τῆς φωνῆς του ἐπρόδιδε τὴν ταραχὴν του, ὅτε τὴν παρεκάλει νὰ μὴ τὸν λησμονήσῃ, νὰ τὸν ἐνθυμῆται ὅσαςκις βλέπῃ τοὺς τόπους ὅσοι ἐγένοντο μάρτυρες τῆς παρελθούσης αὐτῶν εὐτυχίας, ὅπου διήλθον αἱ ἡμέραι τῆς νεότητός των· πρὸ πάντων δὲ τὴν καθικεύτετε νὰ μὴ συγχωρήσῃ ποτὲ, ὥστε ἐνώπιον αὐτῆς νὰ λέγῃσι τὸ ὄνομά του μετὰ περιφρονήσεως. Ἐδείχθη δὲ μᾶλλον γλυκὺς ἢ περιπαθής· μὴ θέλων δὲ νὰ παρατείνῃ τὴν ὁδὸν τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ, ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας τὴν ταλαίπωρον νέαν σιωπηλὴν καὶ τρέμουσαν· καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἐχωρίσθησαν, ἡ κόρη ἔρριψε πρὸς αὐτὴν βλέμμα ἐρμηνεύον τὴν ἀγάπην της· ἡ θύρα ἐκλείσθη, καὶ ἐχωρίσθησαν διὰ παντός.

Ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος *Oi Times* (Δεκέμβριος 1841), ἐπιγραφόμενον *Robert Emmet and the gaoler of Kilmainham*, ἀναφέρει ὅτι ἀπόπειρα χάριν δραπετεύσεως τοῦ Ροβέρτου Ἐμμετ (*that ill fated but deeply interesting young man*), ἐγένετο ἐν τῷ διαστήματι τῷ μεταξὺ τῆς φυλακίσεως καὶ τῆς δίκης αὐτοῦ. Τοῦτο μὲν συνέλαβε ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Ἐπρόκειτο δὲ νὰ τὸν φυγαδεύσωσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν· χίλια λίραι ἐμελλον νὰ δοθῶσιν εἰς τὸν δεσμοφύλακα διὰ τοῦ δόκτωρος Τρέβορ, ὃν ὁ Μάδδεν ἀποκαλεῖ ἱεροδίκην τῆς φυλακῆς, ὑποσχόμενον νὰ βοηθήσῃ διὰ παντός τρόπου τὴν δραπετεύσιν. Ἀμα δοθέντων τῶν χρημάτων, ὁ δόκτωρ κατήγγειλε τὰ πάντα εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἁρθροῦ τούτου ἐδημοσιεύθη ἀνώνυμος ἐπιστολὴ ἐν ἣ ἀνταποκριτὴς τις τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος σεμνυνόμενος, ὁμολογεῖ ὅτι συνέτρεξε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν δραπετεύσιν τοῦ Ροβέρτου.

Τέλος ἐφθασεν ἡ μεγάλη ἡμέρα, ἣν ἐπερίμενε τὸ κοινὸν μετὰ τρυφῆς ἀγωνίας. Ὁ Ροβέρτος παρεστάθη τῇ 15 Σεπτεμβρίου, ἐνώπιον εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, πρόεδρον ἐχούσης τὸν λόρδον Νόρβουρν, δικαστὰς τὸν βαρὼν Γεώργιον καὶ τὸν βαρὼν Δάλνυ, καὶ εἰσαγγελεῖς τοὺς ΚΚ. Standish O' Grady καὶ Πλούγκετ· δικηγόρους δὲ τοῦ κατηγορουμένου εἶχαν ὀνομάσει τοὺς ΚΚ. Βυρόβι καὶ Μάκ Νέλυ. Ἰνα ἐννοήσωμεν τὴν τῶν κομμάτων θέσιν, πρέπει νὰ μάθωμεν ὅτι ὁ λόρδος Νόρβουρν ἦτο ἐκ τῶν δικαιοτέρων κατηγορηθέντων, διὰ τὴν σκληρότητα τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ τὸ 1798· τὸν εἶχον ἐπονομάσει *the hanging judge* (δήμιον), γινώσκοντες ὅτι οὐδεὶς κατηγορούμενος ἐξήρχετο ζῶν ἐκ τῶν χειρῶν του. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Κ. Τολερ, εἶχε καταδιώξει τὰ τέκνα τοῦ λόρδου Φίτζ Γεράλδου, ζητήσας ὥστε καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν νὰ δημευθῶσιν, ὡς εἰν ὁ πατὴρ των, ὁ ἐν τῇ φυλακῇ τελευτήσας, εἶχεν ὑποστῆ κεφαλικὴν ποινὴν. Ὁ Κ. Πλούγκετ, μετὰ ταῦτα λόρδος Πλούγκετ, ὑπῆρξε μέγας ῥήτωρ τῆς πατριωτικῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῷ ἀρχαίῳ Παρλαμέντῳ τῆς Ἰρλανδίας. Διὰ τῆς ἐντόνου καὶ πειστικῆς εὐγλωττίας του κατεγεύετο ἰδιαζόντως τοὺς ἀκροατάς του. Προσέτι ὑπῆρξε φίλος τοῦ Θωμᾶ Ἀδδθ Ἐμμετ, ἂν καὶ δὲν συμμε-

τείχεον ὁλῶν τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ. Κατὰ τὰς συζητήσεις τῆς περὶ ἐνώσεως πράξεως οὐδὲν ἐφοδῆθη νὰ διακηρύξῃ ἀπὸ τοῦ βήματος, ὅτι ἡ ἀντίστασις κατέστη χρέος, καὶ ὅτι ἡ ἐπανάστασις δὲν ἦτο πλέον διὰ τὴν Ἰρλανδίαν ζήτημα δικαιομάτας, ἀλλὰ φρονήσεως. « Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀνέκραξε, θέλω ἀντισταθῆν μέχρι τῆς ἐσχάτης ῥανίδας τοῦ αἵματός μου, καὶ ὅταν αἰσθανθῶ πλησιάζουσαν τὴν ὥραν τῆς διαλύσεώς μου, θέλω ὁδηγήσει, ὡς ὁ πατὴρ τοῦ Ἀννίδα, τὰ τέκνα μου εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ θέλω προσκαλέσει αὐτὰ νὰ ὁμώσωσιν αἰώνιον πόλεμον κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος των. Σὰς ἀπαγορεύω τὴν κατὰ τοῦ συντάγματος ἐπιβουλήν, καὶ, ἂν πράξετε τοῦτο, διακηρύττω ὅτι οὐδεὶς ἐν Ἰρλανδίᾳ εἶναι ὑπόχρεως νὰ σᾶς ὑπακούσῃ. » Τρία ἔτη ἤρκεσαν ὅπως καταπραύνωσι τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Πλούγκετ, διορισθέντος μετὰ τὸ σύντομον τοῦτο χρονικὸν διάστημα εἰσαγγελέως. Λησμονήσας τὰς εὐγλωττίας αὐτοῦ ὕβρεις, ἡ μᾶλλον ἐπιθυμίαν νὰ τὰς λησμονήσωσι, κατέτρεξε τὸν ἀτυχῆ νέον, ὅστις εἶχεν ἐκλάβει ὡς σπουδαίους τοὺς λόγους ἐκείνους, μετὰ σκληρότητος καὶ ὀρμῆς, αἰτίνας ἐκίνησαν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν παρευρισκομένων (1). Ὁ Μάδδεν παραθέτει εἰρωνικῶς, ἵνα ἀποδείξῃ τὴν ἀντίθεσιν, τὰ μέρη τοῦ λόγου εἰς ᾧ ὁ κύριος Πλούγκετ στιγματίζει τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1803, πρὸς τὰ τιμάχια ἐκείνων δι' ὧν αὐτὸς εἶχεν ὠθήσει τοὺς ἀποστάτας. Αἱ παλιμβουλῖαι αὗται δὲν γίνονται εἰς μόνον τὴν Ἰρλανδίαν· εὐρίσκει τις πολλὰ παραδείγματα καὶ εἰς ἄλλους καιροὺς καὶ τόπους.

Ὅτε ὁ Ροβέρτος ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ δικαστήριον, ἀντήλλαξε λόγους τινάς διὰ τῶν κιγκλίδων μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του *Saint-John Mason*, φυλακισμένου ὄντος καὶ τούτου. Εἰς ἀπάν-

(1) Μετὰ τινα ἔτη ὁ λόρδος Πλούγκετ ἐκίνησε δίκην κατὰ τῶν συγγραφέων βιβλίου τινὸς ἐπιγραφόμενου *Sketches of history, politics, and manners in Ireland*, ἐν ᾧ ἐπεπλήττετο μετὰ πικρίας διὰ τὴν διαγωγὴν του κατὰ τὴν δίκην τοῦ Ροβέρτου Ἐμμετ. Ὁ συγγραφεὺς ἐξεφράζετο οὕτω πως· « Οἱ εἰσαγγελεῖς ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν ἐκ τῆς φυλῆς τῶν κινηρητικῶν κυνῶν, σπανίως ἐγκρατεῖς τὴν θύραν των λόγῳ εὐγνωμοσύνης καὶ φιλοφροσύνης. Τούτου παράδειγμα ἔχομεν τὴν δίκην τοῦ λόρδου Ἐμμετ, ἐν ἣ ὁ περίφημος Στρατηγόφύλαξ *Bacon* κατεδίωξε τὸν εὐεργέτην καὶ φίλον του. Ὁ Κ. Πλούγκετ, εἰσαγγελεὺς τῆς Ἰρλανδίας, εἶναι μέγας ῥήτωρ δικαστικός τε καὶ βουλευτικός· ἀλλ' ἡ διαγωγή του κατὰ τὴν δίκην τοῦ Ροβέρτου Ἐμμετ ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, λαβοῦσα χώραν πρὸ ἐπτά περίπου ἐτῶν, ἀπεδοκιμάσθη παρὰ πάντων. Διὰ τρυφῆς βίας καὶ γολῆς κατεδίωξε τὸν ἀτυχῆ ἐκείνον νέον, ὥστε ἐξέπληξε καὶ ἐσκανδάλισε τοὺς γνωρίζοντας ὅσας ὑποχρεώσεις εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴν αἰκαγένειαν τοῦ νέου. Οὐδέποτε ἐγένετο γνωστὸν τὸ αἶτιον τῆς διαγωγῆς ταύτης, ἥτις ἐσπέρησαν αὐτὸν τῆς ἀκαπαθείας τῶν τιμίων ἀνθρώπων. »

Μετὰ τινος δὲ ἀμνηχανίας δικαιολογεῖται ὁ λόρδος Πλούγκετ. Καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη μὲν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἔλαβεν, ὡς λέγεται, προσωπικὰς ὑπηρεσίας παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Ροβέρτου Ἐμμετ, καὶ μάλιστα ὅτι οὐδὲ τὸν ἐγνωρίζεν· εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι ὑπῆρξε φίλος ἐκ παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Θωμᾶ Ἀδδθ Ἐμμετ.

τησιν δὲ τινῶν παρατηρήσεων τοῦ K. Mason, τὸν ἤκουσαν προφέροντα τοὺς τελευταίους τούτους λόγους « *in utrumque paratus*. » Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἦτο μελανὰ ἐνδεδυμένος, ἔφερε λαιμοδέτην ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ καὶ ὑποδήματα γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωῒας ἤρχισεν ἡ δίκη. Τὸ πλῆθος ἦτο ἀπειρὸν, καὶ σμῆνος στρατιωτικῶν διαταχθέντων ἐπὶ τούτῳ συνέρρευσαν εἰς τὸ δικαστήριον· μόνον στολὰς στρατιωτικὰς ἔβλεπέ τις, τὸ δὲ ἀληθὲς δημόσιον ἀπωθούμενον πανταχόθεν, συνεπιέζετο πρὸ τῶν θυρῶν. Ὁ Ῥοβέρτος ἔμμετ καθίσας ἐν τῷ θρανίῳ τῶν κατηγορουμένων καὶ θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ K. Bagrowes, ὃν εἶχεν ὀνομάσει δικηγόρον του, εἶπεν· « Ἀγαπητέ μοι φίλε, δὲν θέλεις μὲ ὑπερασπισθῇ· γνωρίζω καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ θάρρος σου, ἀλλὰ σήμερον οὐδὲν τούτων θέλει χρησιμεύσει ὑπὲρ ἐμοῦ. » Ἡ συνεδρίασις ἤρξατο διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ κατηγορητηρίου, κατὰ τοῦ K. Ῥοβέρτου ἔμμετ, εὐπηκόου τοῦ κυρίου μας καὶ νομίμου βασιλέως, ὅστις μὴ ἔχων φόβον Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ δαίμονος παρακινηθεὶς, συνώμοσεν ἐπιβούλως κατὰ τοῦ νομίμου αὐτοῦ βασιλέως, εἰς ὃν χρεωστέϊ, ὡς καὶ πᾶς πιστὸς ὑπήκοος, ἀγάπην καὶ ὑποταγὴν, διετάραξε τὴν ἡσυχίαν τοῦ βασιλείου καὶ ἠθέλησε νὰ ἀφαιρέσῃ, ἀπὸ τὸν κύριόν μας καὶ νόμιμον βασιλέα, τὴν κυβέρνησεως τοῦ τόπου τούτου κτλ. » Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κατηγορητηρίου ἠρώτησαν τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ θέλῃ νὰ δικασθῇ ὡς ἐνοχος ἢ ὡς μὴ ἐνοχος. Ὁ Ῥοβέρτος ἀπεκρίθη ἐντόνως· « ὄχι ὡς ἐνοχος. » Ὁ εἰσαγγελεὺς Standish O' Grady, ἔλαβε τότε τὸν λόγον. Ἡ ὁμιλία αὐτοῦ ὑπῆρξε διεξοδική, ἐλλειπὴς ζωηρότητος καὶ σχημάτων ἀλλὰ σαφὴς καὶ εὐσχημος, δεικνύουσα ἄνδρα τίμιον καὶ συνειδήσειν ἔχοντα. Ὁ λόγος αὐτοῦ ἐμπνέει σέβας, ἂν καὶ τὸ ἀντικείμενον ἀναγκάζει τὸν ῥήτορα νὰ μεταχειρίζεται πολλάκις φράσιν τραχείαν. Μετὰ ἐκταταμένον καὶ ἐμφαντικὸν ἔπαινον τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἐκ τῆς διοικήσεώς της ἐν Ἰρλανδίᾳ ἀγαθῶν, διηγεῖται συντόμως τὴν ἐπανάστασιν, ἀξίαν περιφρονήσεως διὰ τὴν μηδαμινότητά, εἰ καὶ ἀπάνθρωπον διὰ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, ἐξυφανθεῖσαν διὰ συνωμοσίας βδελυρᾶς ἅμα δὲ καὶ γελοίας. Σμικρύνει ὅσον ἐνεστι τὸ ἐπιχείρημα, καὶ τέλος λέγει ὅτι, ἡ εὐχαρίστησις τοῦ νὰ ἐνδύθῃ τὴν στολὴν τοῦ ἀποστάτου στρατιώτου ἐκίνησε βεβαίως τὸν βραχίονα ἀνδρός τοσοῦτω νέου. Καὶ ὁμως ἡ συνωμοσία ἐχρησίμευσεν ὅπως καλλίτερον ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰρλανδικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν νόμιμον αὐτοῦ βασιλέα. « Δὲν φέρομεν σήμερον εἰς τὸ δικαστικὸν βῆμα ἄνδρα παρασυρθέντα ἢ πλανηθέντα ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ κύριον ὃν πᾶς τις δύναται νὰ θεωρήσῃ ὡς τὸν πρωτουργόν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ἀποστασίας. Ἡ μετὰ τῆς Γαλλίας συν-

ἐνόησις αὐτοῦ καὶ ἡ πρόθεσίς του ὅπως φέρῃ ξένους εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος του, εἶναι ἀδιαφιλονείκητος. » Ἐνταῦθα ἐξεικονίσας ζοφερῶς τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν, « τὴν μάστιγα ταύτην τοῦ κόσμου καὶ τῶν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν, » ἀνέγνωσε τὸ σχέδιον τῆς ἀτελοῦς ἐπιστολῆς, τῆς εὐρεθείσης παρὰ τῷ Ῥοβέρτῳ τὴν ἡμέραν τῆς συλλήψεώς του, καὶ ἐτελείωσε λέγων· « Τίς ὁ συνωμύων ἐν Ἰρλανδίᾳ κατὰ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ἀγνοεῖ ὅτι ἐκθέτει εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν αὐτοῦ; Καὶ ἀληθῶς, βλέποντες τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς τινες γίνονται συνωμῶται, ἀπορούμεν πῶς ἔτι τὸ σωτήριον τοῦτο μάθημα δὲν ἐνετυπώθη εἰς τὴν κεφαλὴν των. Ἐπεθύμουν ὥστε πᾶς μετέχων τούτων προδοτικῶν σχεδίων, νὰ ἠρώτα σπουδαίως ἑαυτὸν, εἰς εἶναι ἀποφασισμένος νὰ στερηθῇ τὴν ζωὴν, τὴν περιουσίαν του, καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπόληψιν τῶν ἄλλων. Ἐάν δὲ οἱ παρασταθέντες ἐνώπιον δικαστηρίων ὑπῆρξαν μέχρι σήμερον ἄνθρωποι ἀφανεῖς, μεμονωμένοι καὶ ἀκατανόμαστοι οἰκτεῖρω εἰλικρινῶς τὸν ὑπόδικον. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ ἐντολὴ ἡμῶν, δὲν θέλει τελειώσει, πρὶν ἢ προσφέρῃ παραδείγματα τινὰ τῆς δικαιοσύνης αὐτῆς, ἐκλελεγμένα μετὰ τῶν ἐπισημοτέρων τάξεων τῆς κοινωνίας. Εἶναι δὲ μᾶλλον ἀναγκαῖον νὰ τιμωρῶνται οἱ ἀρχηγοὶ τῆς συνωμοσίας, ἢ τὰ ὄργανα αὐτῶν· εἶναι ὁμως ἐπίσης καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ τιμωρῶνται καὶ οὗτοι καὶ ἐκεῖνοι. Διότι εἰς βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἠθέλον ὑπάρχει ἀποστασία ἀνευ συνωμοτῶν, ἐνίοτε βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἠθέλον ὑπάρχει συνωμῶται, εἰς δὲ εὐρίσκοντο ὄργανα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν. Διὰ τοῦτο παραδείγματα ἀστηρᾶς δικαιοσύνης εἰσὶν ἀναγκαῖα εἰς τὰς μικρὰς, ὡς καὶ εἰς τὰς ὑψηλὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Ἀναγνωρίζω ὁμως ὅτι οἱ ἐνοχοὶ οὗτοι ἀναθίσκονται ἐπὶ τῆς λαιμητόμου μὲ φρονήματα ὅλως ἀντίθετα· ὁ ἐνοχοποιήσας τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων εἶναι διττῶς ἐνοχος, καὶ χρεωστέϊ νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἀνταμοιβῆς. » Ὁ εἰσαγγελεὺς καταλύει τὸν λόγον συνιστῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους νὰ μὴ παρασυρθῶσι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἀπὸ ἀδίκου οἰκτον, νὰ λησμονήσωσι πᾶν ὅ,τι τυχὸν ἔκουσιν περὶ τοῦ φυλακισμένου πρὸ τῆς δίκης αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ λάβωσι ποσῶς ὑπ' ὅψιν τὴν προλαβοῦσαν διαγωγὴν καὶ φήμην αὐτοῦ. Πᾶς τις ἐννοεῖ ἐνταῦθα ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεως ταύτης, ἥτις συνήθως γίνεται ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου· ἡ φήμη καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ Ῥοβέρτου ἔμμετ συνηγοροῦν ἰδιαζόντως ὑπὲρ αὐτοῦ.

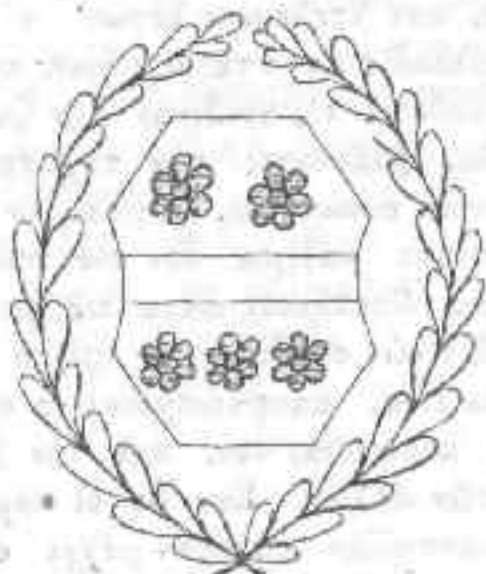
Σ.

(*Ἐπεται συνέχεια.)

ΟΙΚΟΣΗΜΑ.

—ooo—

Ἐκ τῶν παρατιθεμένων οἰκοσήμων τὸ μὲν ὑπὸ στοιχ. Α ἀνέχει τῇ οἰκογενεῖᾳ Λορεδάνου (Loredano), τὸ δὲ ὑπὸ στοιχ. Β τῇ τοῦ Πραν-

Α.

Β.

τουνά (Pranduna). Ἀμφότεραι δὲ ἐλκυσαι τὸ γένος ἐξ Ἰταλίας· ἀλλ' ἡ τελευταία μόνη σώζεται ἐν Νάξῳ.

—οοο—

Ε. ΔΕ ΚΙΣΑΛΛΑΣ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

—οοο—

—οοο—

Ἄνθρωπος σοφός, ἀγλαΐσας καὶ κλέος τῆς Ελλάδος, α ἐκπροσωπῶν διὰ τῆς μαθηματικῆς αὐτοῦ ἔργον τὸ ἔθνος τοῦ (αὐτὸν) οὐκ ἀπαρμόχνης αὐτῶν κατὰ ἡμᾶς φι-

—οοο—

(α) Λόγος Π. Βράϊλα Ἀρμένη εἰς τὸν θάνατον Α. Μουστοξύ-
δου. — Ἀρμένιος ἐπισκεπόμενος τὴν πόλιν ταύτην τοῦ
ἐπισήμου ῥήτορος. διότι, ὅτε πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν ἀπεδο-
κιμάσμεν τὸν ἐκδόστην τῶν τραγυδιῶν τοῦ φαινητάτου Ζαμ-
πελίου ὡς προσθέντα εἰς τὸ ὄνομα ταύτου καὶ τὸ τοπικὸν «Λευ-

κολόγων ΑΝΔΡΕΑΣ ὁ ΜΟΥΣΤΟΞΥΔΗΣ, ἀπέθανεν
ἐν Κερκύρᾳ τὴν 17 τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου. Ἡ
ἐλληνικὴ φυλὴ ἀπώλεσε μέγαν ἀληθῶς εὐεργέτην,
ὅστις διὰ συντόνωτάτων ἐρευνῶν καὶ βαθυτάτης
κρίσεως καὶ ἀπαραμίλλου φιλοπατρίας, ἀνασκαλεύ-
σας τὰ κεκονιαμένα καὶ ἐν τῷ σκότει καίμενα ἀρ-
χεῖα τῆς κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡμετέρας ἱστορίας,
ἀνέδειξε τὴν εὐφυΐαν, τὴν ἀκατάσχετον βροχήν
πρὸς τὴν πρόοδον, τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν πατρίδα
τῶν Ἑλλήνων καὶ μεταξὺ τῆς στυγερωτέρας βαρ-
βαρότητος καὶ τυραννίας. Ὁ ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΟΥΣΤΟ-
ΞΥΔΗΣ καὶ ὡς φιλόλογος καὶ ὡς ἱστορικός ἠγωνί-
σθη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ἀγῶνα πολ-
λῷ δυσχερέστερον τοῦ διὰ τῶν ὀπλῶν, τὸν ἀγῶνα
τῆς ἐπιστήμης. Ἡ πατρίς ἀμείβει αὐτὸν σήμερον
διὰ πένθους ἐθνικοῦ, ἡμεῖς δὲ ἰδίως θέλομεν φρον-
τίσει νὰ διαιωνίσωμεν καὶ τὸ ἀσπαστὸν αὐτοῦ ἀ-
φροσύμα ἐν τῇ Πανδώρα, δημοσιεύοντες καὶ τὸν
βίον αὐτοῦ, ἐὰν ὁ φίλος παρ' οὗ ἐζητήσαμέν τινας
σημειώσεις εὐαρεστηθῇ νὰ ἐπιστείλῃ αὐτάς. Λυ-
πούμεθα δὲ ὅτι δι' ἑλλειψιν τόπου δὲν δημοσιεύο-
μεν σήμερον τὸν εὐγλωττον ἅμα δὲ καὶ κατανυ-
κτικὸν ἐπικηδεῖον λόγον, ὃν ἀπήγγειλεν ὁ γνωστὸς
τῷ πανελληνίῳ Π. Βράϊλας Ἀρμένης, ἐκ τῶν ἀ-
γλαῶν ἐπίσης βλαστῶν τῆς ἐλληνικῆς χώρας.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

—οοο—

φυλλάδι. 249, σελ. 210, στήλ. 2. Ἀντὶ « τῆς τοῦ Ρασίν »
γράφει « ἐπὶ τοῦ Ρασίν. »

κάδιος, » φίλος τις ἐκ τῶν οἰκειοτέρων θαινῶς ἐκάκισεν ἡμᾶς.
Ἐάν τὴν ἀποδοκιμασίαν ταύτην δὲν δικαιολογῶσιν ἀπογνώ-
τως αἱ ἀρχαὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ἐμπόλιαι ἑριδες καὶ τῆς
Ἰταλίας αἱ ἐγχώριοι ἀντιζηλῖαι, αἵτινες καὶ ταύτην καὶ ἐκείνας
διαμελίσσασαι ὀδυνηρῶς ὑπεδούλωσαν, ἐπικαλούμεθα εἰς βοή-
θειαν τῆς γνώμης ἡμῶν τὰ ἔτι καὶ σήμερον ἐν Ἑλλάδι γινώ-
μενα, ὅτε, προκειμένου διορισμοῦ ὑπουργῶν, πρεσβύτων, ἀντι-
πρεσβύτων, γραμματέων τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς, καὶ ἄλ-
λων δημοσίων λειτουργῶν, γίνεσθαι φροντίς νὰ διανεμηθῶσι κατ'
ἀναλογίαν αἱ θέσεις, οὐχὶ εἰς τοὺς ἐμπειροτέρους, ἀλλ' εἰς ἡε-
λοποννησίους, νησιώτας καὶ στερεοελλαδίτας. Ὅπως δὲ ποτε
ὅμως ἐσάκε ἡ γνώμη δὲν εἶναι ὑβριστικὴ (ὕβρις δὲ οὐδέποτε
ἐμόλυνε τὰ χεῖλη ἢ τὸν κάλαμον ἡμῶν), ἀζητεῖται ἀλλ' ὡς
φαίνεται, ἡ καθ' ἡμῶν καταστροφὴ προήλθεν ἐκ τῆς λήξεως « μι-
σεως » ἣν μεταχειρίσθημεν εἰπόντες « μισοῦμεν ἀπὸ καρδίας
τὴν διακρίσιν, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐπαζητοῦσι προστρέφοντες
εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα καλεῖτο τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως αὐτῶν. » Ἐάν
ἀληθὲς τοῦτο, λυπούμεθα διὰ τὴν παρεξήγησιν· διότι μισοῦ-
τες τὴν πρᾶξιν δὲν μισοῦμεν καὶ τὸν πράττοντα. Ὁ γράφων,
π. χ. τὴν παρεξήγησιν σημειῶσιν οὐ μόνον μισεῖ, οὐ μόνον ἀπο-
τροπιάζεται, ἀλλὰ καὶ δολοφονεῖται τὴν νικητιανήν, τὸ παίξειν
χάρτιν καὶ τὴν ἀνοσιειδίαν· δὲν εἶναι ὅμως ἐπὶ τοσούτου μω-
ρὸς ὥστε νὰ βδελύσσεται καὶ τοὺς καπνίζοντας, καὶ τοὺς εἰνο-
ποιοῦντας· καθ' οὗτος χαρτοπαικταὶς διότι τότε ἔπρεπε ν' ἀπο-
σπαραγῇ ὁλόκληρος καὶ ἀνθρώπων γένος, πρὸς ταῦτοις δὲ καὶ
αὐτὸν αὐτῶν τῶν καπνίζοντων. Ἀταλαίπωρος ἄρα ἡ κρίσις καὶ
ἰδικὸς ἡ κατακρίσις.